

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhöz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**

Egyes számok kaphatók: a dohánytársadékokban.

Pikler ur lóditásai.

A pécsi szabadtanítás kongresszusa sokáig eszmecsere, viták tárgya lesz. Pro és contra sokféleképen ítélik meg a kongresszust, mely lejátszódása után is bizonyos titokszerűséget hagyott maga után.

Zagyva gondolkozás eredményeként sok ferde eszme került ki onnan, amelyet azonban szétzúztak a mieink pörölycsapásai.

A nagy Pikler ur, a sok dicőségese (!) utat megfutott Pikler ur is vereséget szenvedett. Végül a guny és csusztatás vézna vereséget. Prohászka püspök vádjaira reflektálva azt mondotta: a katolicizmus ugyanazt jelenti, mint a kozmopolitizmus. De ezt se vigye el száron!

A kozmopolitizmus annyit jelent, hogy le kell rombolni az egyes országok és államok közti állami határfalakakat. Nem kellene azok az évszázadok, évezredek megszentelte határok, melyeknél fogva Magyarország nem Németország, Franciaország nem Spanyolország és viszont. Le kell dönteni azokat a szent falakat, melyeket évszázadok munkája épített véres áldozatokkal.

A kozmopolitizmus a honszeretetet, függetlenséget, a népeknek és országoknak

ezt az évezredek véren szerzett drága kincsét el akarja licitálni, illetve elrabolni.

Csak értsük meg jól. A kozmopolitizmus azt tanítja, hogy az eddigi államok léte jogtalanság. Az állam a maga határaival csak olyan, mint akar valami középkori rablóvár. A kozmopolitizmus tehát következetesen mindenkit föllázít, hogy a mai államok függetlenségét, szabadságát lerombolja. A kozmopolitizmus tehát igazi hazaárulás. Ime kedves Pikler ur, ez a kozmopolitizmus! Hogy tűrhet egy állam öntudatosan ilyen államöngyilkos tanokat legfőbb iskoláiban, hogy honorálhat ilyen Piklereket legelső katedráin?

Igaz, van a kozmopolitizmusnak egy más szolidabb faja is, amely ha nem is tagadja az évszázados államhatárok szent jogosságát, legalább is azt állítja, hogy most már jobb volna és célszerűbb, ha nem volna annyi állam, elég volna pl. ha Európában csak egy állam léteznék egy kormányal, egy törvénnyel. Ez már más kérdés. Ha ezt lehetne megcsinálni, talán jobb volna. De ki fogja ezt megcsinálni? Erre először is a népek, az eddigi államok közmegegyezése kellene. De mikor lesz ez? Még egy nemzetben, egy országban, egy államban is annyi az ellentét, annyi más és más az érdek, a szükség, az igény

és fölfogás, hogy egy nemzetben, egy országban, egy államban sincs igazi béke és egyetértés. Mit jelent a mai államokban az annyiféle politikai párt, nálunk 4—5, Németországban akár 10 is.

De ezen felül is a szósoros kozmopolitizmus kívánna, Afrikát, Ázsiát a maga kormos, fekete, barna, vörös színű megszámlálhatatlan érdekeivel. Mi ez? Jó a gulyás, sok minden kell bele, de azért minden tücsköt-bogarat még sem keverünk bele.

Tisztelt Pikler ur, ez a kozmopolitizmus! És Pikler ur elhiszi, hogy ez a katolicizmus? Ne bolondozzon hát, mikor ki áll a pikétre az ország színe elé!

Levelek a sajtóról.

A katolikus sajtó helyzete általában.

Hogy a sajtó a legnagyobb földi hatalom, az e helyen bizonyítani teljesen fölösleges. A nagy Napoleon volt az, ezelőtt száz esztendővel, aki a sajtót a „nagy hatalmak“ közé sorozta. Már pedig Napoleon a nagy hatalmak megítélésében — kiváló szakértő volt. Ő a lángeszű emberek sajátos intuíciójával már akkor megérezte a sajtó óriási jelentőségét, mikor ez még ugyancsak újszülött csecsemő volt és bölcsőjében feküdt. Sajátságos azonban, hogy a katolicizmus ennek tudatára csak most kezd igazán ébredezni, most, amikor

A szellemasszony.

— A Fejérmegyei Napló eredeti tárcája. —

Írta: **Velinszky László.**

A Délkeleti-Kárpátok egyik erdővel benőtt hegyének oldalán omladozó falak hirdetik, hogy ott valamikor épület állott; még pedig nem is közönséges épület. A leomlott falak megmaradt romjain nyoma van a régi kőfaragásnak. Az egyik oldalon, mely valószínűleg a főbejáratot alkotta, egy, az idő viszontagságaitól megviselt nő alak szobra áll. Fölötte merészen kiugró erkély nyoma látható. A falak szilaktöveit bársonyos mohával vontá be az idő, mellettük a kődarabok közé került vékony földrétegen egy-egy diszlevelű pátrány borul rá a szertefutó szederindákra.

E romoktól mintegy félóránira fekszik egy kis székely falucska, meglapulva a hegyek védőszárnyai alatt, melynek lakóitól, az egyszerű de babonás göbé néptől hallottam e rom történetét. Ezelőtt mintegy négyszáz évvel ezen romnak eredetije a körültekő földekkel egyült Fazekas Ádám nevű vagyonos ember birtoka volt. Az azelőtti gazdája egy fiatal főúr volt, ki csodaszép feleségével lakott ebben a kies fekvésű, gyönyörű kastélyban.

Erről a főúrról furcsa hírek keringtek. Szerelemből vette el egy francia közhivatalnoknak leányát, kivel Párisban időzése alatt ismerkedett meg. Ezen házassága miatt rokoni megtagadták, s ő elvonulva közülük, a saját ízlése szerint épült kastélyban telepedett le. Az asszony azonban nem viszonozta férje szerelmét oly odaadással, mint az megérdemelte volna. Fiatallab korából volt

neki egy barátja, ki hogy közelében lehessen, házvezetőnek szegődött a kastélyba. Hogyan, hogyan se, a gróf rájött felesége hűtlenségére, s a csalfa szolgát elbocsátotta, de felesége hűtlenségét annak könyörgése után csakhamar teljesen elfelejtette.

A hűtlen asszony azonban alkalmat keresett és talált is, hogy régi kedvesével találkozhassek. Mikor a gróf ezt is megtudta, keserű szívvel s a szerelmi kétélű dárulától sebzetten dühre lobbant, s miután feleségét kegyetlenül elverte, a kastély pincéjében egy hatalmas koporsóba zárta elvénen. Remélte, hogy a megvetés és durvaság által magához láncolhatja a csábos szépségű de csalfa nőt. Két nap multán azonban amikor a leszegedett koporsót felnyitotta, feleségét — legnagyobb ámulatára — nem találta ott.

Mérhetetlen dühében elkergette összes cselédeit, az elhagyatottság tudatában átadta birtokait sógorának, egyéb örökös hiányában a pénzt hajmeresztő módon eltékozolta és véget vetett célt tévesztett életének.

Fazekas Ádám, ki átvette tőle a birtokot, maga nem ment a kastélyba lakni, hanem hérbé adta egy fiatal házaspárnak. A bérlet tíz évre szól, de a bérlet még tíz napot sem töltött ott, hanem eltávozott anélkül, hogy valakit is felvilágosított volna távozásra okáról. A bérletet felbontotta, megfizette a bánatpénzt s máshova költözött. Ezután mintegy hat évig állt üresen a kastély, amikor egy ismeretlen, nőlen világfi bérelte ki.

A behurcolkodás után néhány hétre négy lovas hintó jött a bérlet két barátjával. Gyönyörű szál ember volt. Fekete haja az akkori kor szokása szerint dúsfürtökben volt háncsapva. Kis bajusza alól szabályos metszésű piros ajkai lát-

szottak ki. Fekete tüzes szemei, vastag szemöldökei egy határozott jellemű férfi arcát mutatták. Akkor ért vele a oda személyzet is.

Még magassan állt a nap, amikor elérték a kerttel körülvett csinos épületet. A kihalt ház, mely olyan sokáig nem zárt senkit falai közé, most ismét megélték.

A három jöbarát miután végignézte a kastély terméit, melynek mindegyike kifogástalan ízléssel volt berendezve, vacsorához ültek. A tréfának, mesének vége-hossza nem akart lenni. Vacsora után kimentek a balkorra, hol szivarra gyujtva nézdegélték a csillagos kék eget, amely a nyári est teljes pompájával ragyogott. Gyönyörködtek a lágy szellő okozta kedves harmonián, mely az erdő lombjai közül sutogva jött fel hozzájuk a magasba.

Mintegy fél óráig voltak itt, ezután ismét visszatértek a szobába, hogy egynéhány órát kártyajátékkal töltsenek, mely akkor kezdett kedvelt foglalkozása lenni a főúrnak. Csakhamar hozzá is fogtak s beszélgetve, nevetgélve iparkodtak minél kellemesebben tölteni az estét.

Az egyik vendég megnézi óráját s valószínűleg álmos volt már, mert így szól:

— Nem fekdüdnék még le? két perc mulva tizenegy óra.

— Eh, mit?! Játssunk féjjél! — felelte rá a másik. — Majd alhatunk holnap.

A kártyát újból elosztották. Mikor azonban hívásra került a sor, valaki háromszor koppantott az ajtón.

A jöbarátok összenéztek.
— Ki lehet az? — kérde az idősebb vendég, aki éppen szemközti ült az ajtóval.

— Szabad! — mondja a házigazda.

Mai lapunk 4 oldal.

ezt a világhatalmat, ezt a szörnyű fegyverzetet már csaknem teljesen ellenfeleink kezében kénytelen látni. És dacára annak, hogy a világ összes keresztény népességének a fele, körülbelül 270 millió ember vallja magát római katolikusnak, a világ összes katolikus lapjainak — beleértve a szaklapokat és folyóiratokat is — valamennyi előfizetője együttvéve nem tesz ki hozzávetőleges számítás szerint többet három milliónál. Tehát azt az 1400—1500 katolikus időszaki sajtóterméket, mely az egész földön megjelenik, a világ összes katolikusainak alig 2 $\frac{1}{2}$ -a tartja fenn. Tehát 1 $\frac{1}{2}$ milliárdnál jóval több katolikus és legalább ugyanannyi más különböző felekezetek kereszténye tartja fenn az újságoknak és az egyéb periodikus nyomda-termékeknek tízezreit, azt a szédítő mennyiségű kisebb-nagyobb lapot, melyek minden elképzelhető érdeket szolgálnak, csak egyet nem — a katolikus világfelfogását és az egyházait.

A kath. sajtónak elmaradottsága és gyengesége eszerint világszerte jelentkező tünetény, amelynek okait sok mindenféle körülményben kereshetjük, a lapokat azonban — azt hiszem — leinkább a katolicizmusnak mintegy természetéhez tartozó konzervativizmusban találhatjuk meg. Minden olyan intézmény vagy irányzat, mely birtokában van az igazságnak, vagy legalább erről meg van győződve, konzervatív, ellentétben azokkal, amelyek még csak keresik az igazságot. A katolicizmus mint vallás, tényleg birtokában van a vallási igazságnak, konzervativizmus tehát természetes és jogos. — De csakis annyiban, amennyiben ez a konzervativizmus a vallás igazságaira s az ezekkel szorosan összefüggő intézményekre vonatkozik. — Súlyos hiba azonban, mely miatt már sok kárt szenvedtünk, ezt a konzervatív felfogást kiterjeszteni a vallási élet körén túl eső területekre is. Már pedig tényleg ez történik a XV. század óta, amióta a katolicizmus megszűnt vezérszerepet vinni a vallási, társadalmi, politikai és kulturális élet minden vonalán. Azóta mi vagyunk csaknem az utolsók, kik valamely új és gyakorlati eszméhez, vívmányhoz, rendszerhez vagy mozgalomhoz csatlakozunk, rendszerint akkor, mikor már előle ki nem térhetünk. Így keressük pl. a térfoglalást a parlamenti politikában akkor, mikor ütött a tizenkettedik óra, fölkaroljuk a munkásosztály szociális kérdését akkor, mikor az már csak nem teljesen az ellenség markában van, észrevesszük a sajtó rettenő jelentőségét akkor, mikor az már elleneink kezében szédítő

világhatalomra fejlődött, magához ragadta híveink túlnyomó részét és egyenesen föjtogatni kezül minket.

Micsoda más állapotok, mennyire más közszellem uralkodnának a világon, ha a katolicizmus vezetők tényezői már kezdetben fölismerték és elismerték volna a sajtó óriási jelentőségét és századok óta fölhalmozott szellemi, anyagi és hatalmi energiákkal rávetették volna magukat erre az intézményre, hogy azt a világnézetet, amelyben másfél ezedéven át igyekeztek nevelni a népeket, amely még ma is a Nyugot egész kulturájának bázisa, hogy ennek diadalmosságát kiküzdjék a modern technika eszközeivel is. Tesék elképzelni, Krisztus lelke, a keresztény erények szelleme mennyivel nagyobb intenzitással hatarta volna át, munkálhatta volna meg az emberi társadalmat, ha a sajtó ereje a katolicizmus irányító befolyása alatt fejlődött volna az a szédületes hatalomra, aminőnek most ellenségeink kezében látjuk.

Ez a sajtó fordította el a katolikus Franciaország népét egyházuktól, melynek hű fiait és vezetőit fájdalomtól elszorult szívvel elnékedhetnek most afőlött, mennyire más volna a helyzetük ha azt a tekintélyt és anyagi erőt, melytől ez a sajtó most már teljesen megfosztotta őket, ha abból az 500 millióból, melyet most elraboltak tőle, legalább 1 milliót a katolikus szellemű sajtóra fordították volna.

Elérkezett tehát az okulásnak legfőbb ideje. Meg is indult a szervezkedés Európaszerte és a nehéz viszonyok dacára elég figyelemreméltó sikerrel. Különösen Németországban s legújában Ausztriában. Ezekről a mozgalmakról s eredményekről kívánunk tehát most beszámolni avégből, hogy okuljunk belőlük és lássunk munkához mi is.

Mindenekelőtt lássuk a kath. politikai sajtó állapotát Németországban, Ausztriában és nálunk.

ÚJDONSÁGOK.

Időjelzés: enyhe, száraz.

Nyilatkozat.

A Fejérmegyei Napló legutóbbi számában „A lapsérti harcok” címmel cikket írtam a kiegyezésről, illetőleg a Lengyel Zoltánok ellen. A mint hallom, a cikk egy része többek előtt félreértésekre adott okot. Erre akarok felelni. A cikk

tendenciája az volt, hogy kár az ország közvéleményét üres szavirágokkal, a szavakkal való bombázásokkal harcba helyezni. Ausztria az utolsó 4—5 évtized alatt a mi embeink segítségével ügyesen minden fegyveres hatalmat a maga kezébe összpontosított, a mely ellen a Lengyel Zoltánok szófecsérlésével harcba nem szállhatunk. Bolond fejlel én sem állnék a töltött puska elé, mikor azzal hazámnak semmit sem használhatok.

Például hoztam fel Kossuth Lajost, a ki hirdette elveit, de nem kereste az alkalmat, hogy az életet tegye kockára akkor, amikor a hazát meg nem menthette volna. A vezérnek nem az a dolga, hogy az első alkalommal agyonlövösse magát. Történeti tényeket hoztam fel, hogy Pesten hirdette Kossuth a magyar szabadság riadóját, de mikor az ellenség közeledett, Debrecenbe menekült, a Debreceni harcok idején Világos körül volt, a világsói fegyvertétel idején már kimentekül a haza földjéről a Balkánra.

Mindezek történeti tények, a melyeket nem lehet megcáfolni.

Vagyis: az okosság megköveteli tőlünk, hogy ok nélkül ne hozzunk olyan áldozatot, a melynek a haza csak kárát vallja, különösen pedig ne kövessük a jelen korban azokat a Lengyel Zoltánokat, a kik szívesen elrontanák a koalíció vezéreinek minden dolgát — hiúságból, de a szerencsétlen politikájuk következményeiről bizonyára nem felelnének.

Hogy Kossuth Lajos eszméit, az ő szabadsáért való ideális harcát mennyire tartom, megmutattam akkor, mikor — azt hiszem — 1903-ban, Zimándyval — aki pedig paptársam volt — polemikába jutottam s nyíltan megírtam róla, hogy Kossuth Lajosról való történetírását egyszerűen számárságnak tartom. Zimándy akkor röpiratban akart ellenem támadni, s csak súlyossá vált bejegyzése akadályozta meg abban, hogy Kossuth Lajos védelmezéséért engem is meg nem hurcolt.

Én — amint már többször is nyilvánítottam — s itt a nyilvánosság előtt is vallom, hogy a közjogi felfogás tekintetében a radikális függetlenségi irányynak, a perszonális uniónak va-

Semmi felelet, hanem újból az a kísérteties három koppanás.

— Lehet! — szól ismét valaki.

Feleletül ismét három koppanattok s anélkül, hogy harmadszor is választ várna a künftlevő — kinyílik az ajtó s egy hófehér ruhába öltözött nő lépett be rajta.

Tartása egyenes, mint a nádszál, termete királyi, járása nesztelen volt. Kissé meghajlva magát egyenesen az asztalhoz ment s leült annak negyedik oldalához, mely még elfoglalva nem volt.

Amint leült, abban a pillanatban felugráltak a férfiak s halálra rémült arccal bámultak a sárgaarcu, idegen nőre, aki minden szó nélkül jött közéjük. De a nő anélkül, hogy arcát kimozdítaná merev helyzetéből, hosszú vékony, viaszszarga kezeivel 'nt feléjük, hogy foglalják el helyüket. Ebben az intésben, ebben a mozdulatban volt valami, ami még a parancsnál is erősebb, valami szuggesztív erő, amely léülésre bírta a férfiakat.

Ezután a nő felelt, a házigazdához lépve ennek vállára tette kezét, s merően ránézve üveges szemével így szólt:

— Holnap is itt leszek, várjátok meg.

Amint az utolsó szót kiejtette, eltűnt. Bámulva nézték üresen maradt helyét s az iedségtől és meglepetéstől mintegy megkövülten, szótlanul állottak.

Végül a házigazda törte meg a csendet. Határozatlanul, szinte bátoratlanul mondta:

— Ne haragudjatok, barátaim, én azt tanácsolom, hogy fektüdjünk le.

Emezek helyeslőleg bólintottak fejeikkel s jó éjszakát kívánva egyénáznak, aludni tértek az irtalmas szemény után. Talán azt hiszi valaki, hogy sokáig nem tudtak elaludni? Óh korántsem,

mert mindháromjüket olyan delejes álmom szállotta meg, hogy nem kellett agyrémekkel küzdeniök.

Másnap, amidőn reggelhez ültek, a két vendék a házigazdán valami rejtelmességet vett észre. Nem volt többé az a vidám cimbor. Mosolygó arca komorrá vált s alig néhány szóval köszöntötte barátait. A reggeli kinos csendben fogyasztották el, senki sem említette a tegnapi estét.

Felállva az asztaltól, a házigazda intett vendégeinek, hogy jöjjenek utána.

Kimentek a kertbe, melyből egy ut a kastélyt övező parkba vezetett. Szótlanul haladtak egymás mellett, taposva a régen nem járt, dús gazzal benőtt ösvényt, míg végül a házigazda törte meg a csendet.

— Barátaim! A tegnapi látogatás az eddigi életemet megfogja változtatni. Nem tudom kifejezni, hogy mit éreztem, mikor az a titokzatos hölgy vállaimra tette kezét, de annyit tudok, hogy teljesen hatalmában vagyok. Lehet, hogy a ma esti látogatása meg fogja változtatni azt a bilincset, melyet tekintetével reám rött, de az is lehet, hogy az ellenkezője történik.

— De mégis mit gondolsz arról a nőről? — szólt az idősebb vendég. — Ha nem beszélt volna én azt állítanám róla, hogy valami szellem.

— Én még így is azt állítom. — erősítette a másik.

— Hát . . . én . . . — szólt most elgondolkodva a házigazda — én, aki éreztem sárga ijjainak érintését s aki közvetlen közelről bele-néztem üveges szemébe, azt állítom, hogy az tényleg valami túlvilági lény volt. Az érintésben semmi élet, a szemben kialudt láng hamvaj voltak észrevehetőek, továbbá az a titokzatos, mondhatni rejtélyes kopogtatás, a hirtelen eltűnés,

mind megerősítik állításomat. Ma reggel, mikor felébredtem, szerettem volna távozni e házból, de valami ellenállhatatlan, érthetetlen és előbbem ismeretlen erő kényszerít az itmaradásra. Nem tudom milyen véleménnyel vagytok az ügy iránt, de nagyon szeretném, ha megosztanátok velem e rémesnek látszó kalandot.

A barátok összenéztek. Egy darabig nem szólt egyik sem, majd az idősebb vendég mondta határozott hangon.

— Ám legyen! Én itt maradok.

Mindnyájan belenyugodtak ebbe s tovább folytatták utjokat a parkban. Később szétváltak s mindegyik a saját gondolatjaival maradván néztek át a szegényesen érdekes óriási parkot. Csak délre tértek vissza a kastélyba, s ebed után ismét visszavonultak szobáikba, hogy perzselő nap heve ellen hűs helyet találjanak.

Négy-öt óra között járt már az idő, mikor a házigazdához halálra rémült arccal rohant be az egyik inas, hogy valaki idegen jár a pincében, mert nagy zaj hallatszik fel belőle, pedig az ajtót még ki sem nyitották.

Nagy zűrzavar hallatszott fel a földszintről. A cseléség megrémülve futkozott fel-alá a folyosókon. A házigazda felkelt, barátait szobájába sietett, akiket értesített a történetekről. Majd a fegyvertárból előszedett puskákkal és karabélyokkal kezökben, lentek a földszintre. Tudomást szerezve a zűrzavar okáról, felnyitatták a pinceajtókat.

Egy szolga felvont karabéllyal és fáklyával ment elől, utána a három ur, majd a többi férfiszemélyzet.

(Vége köv.)

gyok hive, amely a Felső személyét kivéve kizár Ausztriával minden közösséget. Ez pedig lehetetlen volna akkor, ha én Kóssuth Lajosnak függetlenségi eszméért való harcát elítélni, lebecsülni, vagy becsmérelni kívánám.

Bilkei Ferenc.

Apponyi a székesfehérvári Kath. Körhöz. A belvárosi Kath. Kör szerdai társasvacsorája alkalmával táviratban üdvözölte a magyar közoktatásügy nagynevtű vezérért, akivel szemben Piklerék oly ildomtalanul viselkedtek a szabad tanítás pécsi kongresszusán.

Apponyi Albert gróf szívélyes hangú választ küldött az üdvözölő Kör elnökségéhez, amely eltérőleg a sablonos miniszteri válaszok semmitmondó tartalmától, néhány sorában is magában foglalja a nemzet nagy férfianak politikai hívtallását: a magyar államnak keresztény és nemzeti szellemben való kiépítését.

A miniszteri sürgöny a következőleg hangzik:

Társas összejövetelük alkalmából hozzám intézett üdvözlőlevelüket szívesen vettem.

A keresztény és nemzeti szellemi haladás eszméinek hivatottabb vezetője alig lehet, mint megység püspökök és ha az ő eszméi nyomán haladnak, úgy a magyarság józan és hazafias elemeinek együttműködésére biztosan számíthatnak.

A magam részéről a jelzett irányban való haladásnak mindenhol lelkes szószólója és támogatója leszek.

Apponyi.

Áthelyezés. Rómay Béla esendörzsádos, a kit csak félvérvvel ezélt helyezték át városunkból Kolozsvárra — most — a mint örömmel értesülünk — ismét Fehérvárra helyeztetett.

Templom és orgonaszentelés. Nevezetes és sokáig emlékeztetben élő ünnepség színhelye volt Pilisszántó község f. hó 20-án. E napon szentelte fel dr. Prohászka Ottokár megyéspüspök az újonnan renovált Pilisszántói templomot és az új orgonát. A püspök a szentelés után emelkedett és páratlan hatású beszédében méltatta az ünnep jelentőségét.

Az új orgona beszerzése hazafias motivumból eredt. Ugyanis báró Orosdy Fülöp, a pilisszántói templom legnagyobb jótévedője, az esetben ajánlott föl új orgonát, ha a tót nyelvű istentiszteleteken a „Boldogasszony Anyánk” régi egyházi éneket is énekelni fogják. A hazafias ajánlat jeget tört, a magyar ének felhangzott s a jótévedő ígérete tetet öltött. Az áldozatkész urnó az egész templomot mozaik lapokkal rakatta ki s egyáltalán oly állapotba helyezte a templomot, hogy abban méltóképpen dicsérhessék a magyarok Istenét.

Személyi hír. Winkler Vilmos v. főmérnök szabadságidejének letelte után ismét átvette hivatala vezetését.

Házasság. Dr. Horváth Gyula törv. jegyző e hó 24-én tartja esküvőjét Budapesten Klökner Margit kisasszonnyal, Klökner Gyula zeneműkereskedő bájos leányával.

A jogügyi bizottság mai ülésén szóvá tették a villanyvilágítási misériákat is. Winkler Vilmos főmérnök szolt a tárgyhoz s a gyári felszerelést elég jónak modotta. Nem az a baj, mint általában hiszik, hogy a feszültség csekély, a vezetékvezetőképesége nem elegendő. Innét magyarázható, hogy este 9 óra felé, mikor a magánfogyasztás megszűnik, az ivlámpák nagyobb intenzitásu fényt nyernek.

Köszönetnyilvánítás. Mindazoknak, akik édesapám, Koch János elhunytá alkalmából, temetésén megjelenésükkel, vagy más módon, jöl-eső és megfizető részvételük kifejezést adtak s ezzel fájdalomk enyhítésében gyámoltottak, ezton nyilvanítom hálás köszönetüket Dr. Kerekas Lajos.

Emlékkünnep. Az Országos Orvosszövetség Fejérvármegyei Fiókszövetsége f. hó 27-én délelőtt 11 órakor a Vörösmarty-kör helyiségében (színházépület), néhai nagyérdemű elnökének dr. Fanta Adolfnak emlékére emlékkünnepet rendez a következő sorrenddel: Elnöki megnyitót. Tartja dr. Rény Ferenc. Dr. Fanta Adolfnak emléke. Irta és felolvassa dr. Lamschmann Gyula.

Halálozások. Özv. Zavaros Ágostonné 66 éves korában, hosszas szenvedés után meghalt. Tegnap d. u. 4 órakor temették el a Szt-háromság-temetőbe nagy részvétellel. Az elhunytban Zavaros Aladár r.-kapitány és Zavaros István el. isk. tanító édesanyjukat gyászolják.

Tiringer László hivatalnok 27 éves korában elhunyt. Temetése tegnap d. u. 3 órakor volt a Gáztelep-utca 30. számú gyászházban.

A kiállítás végelszámolása. A Fejérvármegyei parkiállítás szervező bizottság ülésén megá-lapították a kiállítás jövedelmét, mely 4300 koronára rug. A tiszta jövedelem Schnitzer Nándor indítványára a tervbe veti ipartestületi ház alapja javára fog fordítani.

Ünnepontás. Otromba dolgot cselekedett a minap Eötvös Károly országyűlési képviselő, mikor beleköpött az ünneplésre készülő magyar katolikusok taláiba. Régi, agyoncsépelet anekdota alakjában ha halljuk, mosolygunk az ilyen izlésteleniség felett, de, ha egy komoly és talán új ember elnevezésre igényt tartó valaki csinálja ezt, lehetetlen felette a legnagyobb mértékben meg nem botránkoznunk. Az irodalom berkeibe tévedt saktervédő a Pesti Hírlap egyik mult heti tárcájában oly izléstelenül durva tónusban ír Szent István glóriás fiáról, a magyar leventeség első és legszebb virágáról, szent Imre hercegről, melyet olvasóink kegyeletének megsértése nélkül nem reprodukálhatunk. Magyarország katolikus ifjúsága épen a közeli napokban készült lelkesedéssel megülni annak a fejedelmi szent ifju születésének 900 éves jubileumát, kit az egyház az oltárra helyezett, hogy a tiszta, szeplőtelen életre törekvő magyar ifjúság példányképe legyen s a református elfogultság által sem magyarázható durva s minden nemes gondolat iránt érzéketlen lelkűlet ezt az időpontot választotta ki arra, hogy sáros szízmáját a katolikus szentély falához odatűljie. Hát hiszen igaz az, hogy a „vajda” azért cigány, hogy hazudjon, de azért egy magyar szépproza írónak illenék anyai tisztességtudással rendelkeznie, hogy ha hazudik is hát legalább ne használja fel ezt a vezérszöveget tulajdonát a magyar történelem legszebb alakjának bemocskolására, kétszeresen meggondolhatta volna az elbeszélőnek felcsapott tisztaeszleli saktervédő az ő — Szent István fiát gyalázó — szavait, mint olyan családapa, kinek olyan fia van, mint Eötvös Bálint! Mert azt tartja a magyar közmondás: „Ne álljon ki az olyan ember a napra, akinek vaj van a-fején.” no meg „ne dobáljon kövel az, akinek üvegéből van a házateteje.”

A városi fürdő jövődelme. A város birtokában levő Rózsás-kerti fürdő 2473 koronát, a malomcsatornaparti fürdő pedig 15986 koronát jövedelmezett a jelen évi fürdő szezonban.

Új ügyvéd. Dr. Káldor Imre helybeli és dr. Strasser Jenő cecei illetőségű lakosok Budapesten letettek az ügyvédi vizsgát. Dr. Káldor Imre Budapesten, dr. Strasser Jenő pedig városunkban nyit ügyvédi irodát.

Az új kaszinó. Nehéz idők járnak az új kaszinóra. Roszkor jött az eszme a világra, olyan szegény, pntelen világ járta mostanában, hogy még a nagyon életre hivatott intézmények fölött is siratót dudoglat és sárga levelet kerget az őszi szél. Hát még a kaszinó ügye? Annak ugyancsak. Egyetlen nagylelkű és nagyszívű felkarolója van: Széchenyi főispán. A többi kisebb kaliberű jóakarót meg — azt hisszük — akár a tiz újján megszámlálhatja a főispán ur. Denikve! a telket 42 ezer koronáért megszerették, a terveket elkészítették, sőt vállalkozó is akadt volna, a ki a kaszinó bérbevételere hajlandó lett volna. Most aztán megakadt az ügy. Ugy látszik, hogy a garancia kevés egy kisse. A bérlo, a ki évi 24 ezer kor. fizetésére kötelezte volna magát, — kitént — hogy a körülményekhez képest elég szegényember, a ki csak 5000 koronát képes letenni. S mi lesz ha ez elfogy? Gatt! über die Welt! mi

lesz ha ez elfogy? Ki veszi nyakába a kaszinót és ki fogja elszállítani olyan helyre, a hol jobb csillagok járnak? Mert hogy Fehérvárott egy igazán elegáns helynek egyébként nincs jövője, az bizonyos. Fehérvári uri közönsége. — bocsnát a nagyon, de nagyon tiszteletré méltó kivételeknek — nem igazi uri közönség. Annak az elegáns, a szép nem kell; hanem a szük, a piszkos, a füstös, a hol egymásra kell kiabálni a homályban. Hozunk fel példát is. Mikor a régi fürdő egyedül állott, mindenki kiabált, hogy egy elkora város lakossága ilyen piszkos fészekben kénytelen tisztasága iránt érdeklődni. Megépült az új, az Árpádfürdő. Elegánsabb, mint Magyarország akármelyik hasonló ilyművű intézménye S kinek kell? A régi, a piszkos, a mocskos, a leszolt lyuk kerestebb, mint valaha. S uri emberek, igazi uri emberek is szívesen keresik. A vendégloben sohasem az elegáns uri helyiséget keresik, hanem azt a hol a füstből harapálni lehet s az ember fél óra alatt vörösrre sirja a szemeit a rövid szivarok betetőülő füstgomolyagától. Az új kaszinó?!? Istenem! mi lenne az új kaszinóval? Az urak pirulának benne mint egy 16 éves fatusi bakfis az elegáns bálban, s megtennék, hogy elesnének a parketten, aztán . . . aztán pedig fölfedeznének valahol a Vendel-utcaiban egy új körsmát, a melyekben nagyobb lehet harapni a füstből, mint az eddigiekben s elmennének oda. Nekik ez zu hoch! Bocsnát! de ugy van. Ugy halljuk, hogy a kaszinó ügye az eddig tervezett formában esetleg egészen is elesik. Mi nem bannánk. De ajánlanánk: méltóztassék megszerezni a régi Tóvárosi Kör helyiségeit. Oda olyan pompás helyiséget lehet építeni, a milyent csak akarnak. S kikerül az egész az eddig tervezett összegek negyedrészből. Hogy távol van?! Istenem két pernyi távolság csak nem távolság annak, a ki szórakozást meggy keresni. Annál távolabbra pedig semmi esetre sincs a Tóvárosi Kör a tervezett új kör eszményi helyiségeitől.

A Székesfehérvári Torna Club választmánya elhatározta, hogy folyó év november havában a rendszeres tornázást ismét megkezdi. E szerint a tornaórák hétfőn, szerdán és pénteken este 6—7 óra között tartatnak a helybeli főreáliskola tornatermében. Első óra november hó 4-én lesz. A Torna Club azonkívül, mint a multban is, folyó évi november hó 15-től, 1908. március 15-ig terjedő 4 havi vivó-tanfolyamot rendez, melyen bármely tag részt vehet. Vízás hetenként kétszer lesz. A oktatás költségét az egylet viseli, a résztvevők csak a vivószerkek használata fejében havi 3 koronát tartoznak fizetni. Határozatba ment továbbá, hogy az egylet intelligens hölgyek (nemcsak leányok, hanem asszonyok) részére női torna-tanfolyamot rendez, mely szintén folyó évi november 15-től 1908. évi március hó 15-ig terjed. A torna gyakorlatok kétszer hetenként délután, később meghatározandó órákban lesznek. A hölgyek az egész időnyre 10 korona díjat fizetnek. A vivó tanfolyam megtartása legalább 10, a női torna tanfolyamé legalább 15 jelentkezőtől függ. Jelenkezhetni mindkét tanfolyamra az egylet titkáránál Liebhardt Jánosnál (Városház, mérnök, osztály Szögyény Marich ház) a délelőtti órákban. Végül abból az alkalomból, hogy a rendes tornázás szakszerű vezetés mellett ismét kezdetét vesz, a Torna Club folyó évi november 9-én társas vacsorát rendez a Bandi-féle sörcsarnokban, melyen nemcsak tegokat, s azok barátait s ismerőseit, hanem egyéb a tornagyűlést érdeklődőket is szívesen látunk. Az aláírási izek később fogunk kibocsáttatni. *As elnökség.*

Meghívó A „Fejérvármegyei tanító-egyesület” sárbogárdi járási köre f. október hó 24-én délelőtt 10 órakor a fútcái ev. ref. iskolában rendkívüli gyűlést tart, melyre a kör tagjai, nemkülöppen a járás összes tanítói felekezeti külömbőség nélkül tisztelettel meghivatnak. A gyűlés tárgya: a körpótlék kiegészítése körül felmerült: nehézségek megbeszélése s ebben: állásfoglalás.

Betérés a Szent Imre-Konviktusban. A Széchenyi-utcai Szent Imre-Konviktus hálószobájában tegnap este egyik pihenő téré diák észrevette, hogy nyugágya alatt valami mozog. Utána nézett a dolog nyitjának s bent egy embertőmeget látott. A hír hamar uterjedt a diákok közt

s nagy ribilliót csaptak. Neki gyűrűkzve rohan-
ták meg az embertömeget: s diadalmasan von-
szolják a gyertyafényre lábánál fogva. Megszép-
penve állott a diadalmas diáksereg előtt szegény
ördög, ki nem tudván menekülni, könyörgésre
fogta a dolgot. Vass József dr. az intézet igaz-
gatója azonnal rendőrök után küldött, kik kezé-
lés alá vették a szánalmas, remegő embert. Ki
létét s egyéb személyére vonatkozó adatai-
kat sikerült kicsikarni a szerencsétlen embertől.
Trsztenyák Istvánnak mondotta magát. Illetőségü
helyétől Daruvárat nevezte meg. Jelenleg facér
pincér. Toloncutról szökött meg s látogatott a
konviktusba. Valószínűleg munkáltsái is voltak,
hiszen a nap délutánján harmadmagával állított
be az igazgatóságához könyöradamányért. Az ő
célja csak az lett volna, hogy a szunnyadó háznép
tudta nélkül kinyitogassa az ajtókat cimborái
számára s az Ariadne-fonalat kezébe szolgál-
tassa. A rendőrség egyébként elfogatásával vilá-
gosságot derített a Szent Imre-Konviktus mult
évi betörőjének személyére is, ki néhány diák
óráját és 22 frt. pénzt emelte el. Utóbbi dugába
dőlt reményeit a rendőri köterban siratja, honnét
az ügyesség elé kerül, hogy azamat adjon
sáfárságairól.

— **Az Apolló-színház.** Gyáren telt padsorok
előtt, a közönségnek nagyon is leszállított érde-
klődése mellett mutatja be képeit a budapesti
Apolló-színház a mi városi színházunkban. Sok
mozgó színházat láttunk már városunkban, de
egyedieneg sem volt közöttük, amely képeinek
értékes voltával az Apolló-színházzal összemér-
kőzhetett volna. Valóban remekül összeválogatott
s mindenesetre sok pénzbe kerülő képek. Van
bennük sok kacagatóan mulatságos, sok komoly,
erkölcsi tanulságot tartalmazó. De mindannyi
művészi magaslapon áll és bárki megnézheti, még
a gyermekek is. Egy baj persze itt is van: a
közönség oly kis számban látogatja, hogy a napi
bevételek alig fedezik a kiadásokat. Megmondot-
ták a multkor, hogy ez lesz a következtése a
pesti humbugoknak. Becsapott bennünket Fráter
Lőránt, becsaplak bennünket Pálmay Ilkával —
kaptuk helyette Turcsányi Olgát, most aztán a
közönség azt se hiszi el, ami igazán jó. Hiába!
Pestről jött, az ördögnek se kell, mert onnan jó
nem is jöhet — mondják.

Az Apolló-színház még két napig marad
városunkban. S leszállított helyárrakkal ad elő.

— **Kiskoruaik iparüzése.** Az ipartörvény
szerint, ha az ipar kiskoruaik részére gyakorol-
tatik, üzletvezető nevezendő és az iparhatóság-
nak bejelentendő. Ez a rendelkezés nemcsak
arra az esetre szól, ha az iparos elhalálása
miatt áthárítási jog alapján üzetik a kiskoruaik
részére, hanem a törvény itt azt az iparjogi elvet
állapítja meg, hogy kiskoruaik nevében és javára
nemcsak áthárítási jog alapján, hanem általa-
ban üzhető ipar vagy kereskedés, ha a törvény-
nek idevonatkozó rendelkezései megtartatnak.
(Kereskedelmi miniszter 1907. évi 20264. sz.)

— **Műkedvelői előadás.** Nov. 3-án műked-
velői előadást rendez a DV. dalegyesület a városi
színházban. Ez alkalommal a „Falurossza” kerül
előadásra a következő szereposztással. Hedrik
József (Göndör Sándor), Hurbán Nelli (Bátki Ter-
csi), Zimmermann Amália (Boriska), Havranek
Gyuláné (Finum Rózi), Szemlér József (Cecozs
Pista). A rendezői szerepet Bekéfi István tölti be,
s így a siker már eleve biztosítva van.

— **Spenóték.** A F. N. a mult héten között
egy „borzalmas öngyilkosság” című hírt, amelyet
azóta csaknem szóról-szóra átvettek az előkelőbb
fővárosi lapok s mint a F. N. nem egy ere-
deli híre, már eddig képekkel illusztrálva a kül-
földi lapokba is utat talált. Spenót ur okos akar-
ván lenni, leleplezéssel szolgált. Nagy bölcsen és
tapintattal bevallja, hogy azt a hír tulajdonképen
ő már megírta, tehát már nem újság. Persze
hogy megírta, már hogyne írta volna meg. De
hogyan írta meg? Ugy, hogy egy önértékes
szüsterlegénynek ar arcát arra az írásra szegyen-
pir öntette el, nemhogy dicsőkedne vele. Mert
hát írás és írás közt különbség van. Vannak
olyan írók, akik libamáj vásárlásra születtek, a
kik a tollhoz csak annyiban értenek, amennyiben
annak a libához köze van; akiknek a tanárja,
hogy önmagát megbüntesse, szívesen jár gyász-
ruhában, mert egy olyan stilsztát örökre el nem

buktatott. Hát persze, ehhez született barbaság
kell, különösen pedig akkor, mikor a megszólás
után bölcsen leközi az egész hirt, hogy ime-
tisztelt publikum! olvass te is valami ügyeset!

— **Hullaégető.** Sokszor felmerült a panasz,
hogy az állati hullak temetőjében tömönytelen
bacillus száll fel a város levegőjének fertőzésére.
Evégből megérlelődött a terv, hogy az állati
hullak elégetésére hullaégetőt kell felállítani. Most
Hönnicke G. berlini mérnök ajánlatot tett egy
terno-kémiai telep felállítására, az ajánlathoz tervet
és költségvetést is csatolt. 14276 koronáért elő-
állítaná a hullaégető telepet. Vegül megjegyzi,
hogy a felállításához szükséges anyagokat magyar
gyárakból szereznék be.

— **A hét sovány esztendő.** Kairóból írják:
A biblia tanulmányozásával foglalkozó tudósok
körében kétségtelenül nagy feltűnést kelt Brugsch
bejének, az ismert, híres egyptológusnak legújabb
felfedezése. Brusch bej egy, a Krisztus előtti 17.
századból származó monumentális írás hierogli-
fáiból kiderítette, hogy abban az időben a talaj
megtermékenyítésére szükséges minüsi áradás hét
esztendőn keresztül elmaradt, minél fogva Egyip-
tomban hosszú ideig tartó éhínség uralkodott.
Tudvalevőleg a Krisztus előtti 1700 é. a dátuma
a Genesiben említett hét sovány esztendő kez-
detének. Ez a felfedezés tehát a biblia eme részé-
nek valósággal történelmi hitelességet ad.

— **Segédek és segédmunkások adója.** Gyá-
rakban, kereskedelmi és ipartüzetekben és váll-
alatokban alkalmazott segédek és segédmunkások,
ha 80 koronánál több havi díjat nem huznak, a
kereseti adó I. osztálya alá tartoznak. Azonban,
ha a jelzett üzetekben és vállalatokban alkalm-
ozott segédek és segédmunkások keresményüknek
havi összege a 80 koronát meghaladja is, de ha
illetményeiket nem havi fizetés alakban, hanem
félhavonként vagy hetenként huzzák, avagy napi-
bér mellett dolgoznak, ha ezen napibér a szokásos
közönséges napszámot meghaladja, tekintve, hogy
ily esetben az adókiivetés idejében nem tudható,
hogy fognak-e havonként 80 koronát meghaladó
összeget keresni, szintén a keresetadó I. osztálya
alá vonandók. (Közig. bíróság 1907. I. 8. 7788)
906. sz. a.)

— **Vérengző katona.** Néhány napi szabad-
sága alatt keményen összetűzött Keresztes János
honvéd szülőfalujában. Zámolyon, régi harago-
sával ifj. Simon Józseffel. Először csak dorongok
szerepeltek az összecsapásban, majd Simon revolver
kerített s a katonára lött. A golyók csak
könnyű sérülést ejtettek s így a katona erejének
teljében rontott neki ellenfelének. Nagykest kerített
s összeszurkálta Simon Józsefet. Majd a legény
szüleinek lakására rohant, tört-zuzott és Simon
Józsefmét, ki egyedül őrizte a portát, súlyosan
megsebesítette. A vérengző katona a hadi tör-
vényesék elé került.

— **Orvtámadók.** Kukoda Márk móri csiz-
madia segédt vasárnap éjjelen, amikor gondta-
lanul hazafelé ballagott, megtámadták Jáni Márton,
Róth János és Geszler János földmiveslegények,
kik jól felfegyverkezve arra akarták kényszeríteni,
hogy tartson velük s valamelyik korcsmában
fizessen nekik bort. A megtámadott segéd vona-
kodott eleget tenni a rákényszerített kívánnal-
máknak, mire őt a fel-lühödött legények ütlegelni
kezdtek. Jáni ezenfelül annyira összeszurkálta,
hogy súlyos sérüléseit sokáig fogja kiheverni. Az
orvtámadókat feljelentették a bíróságnak.

— **Bika rugaszkodván, kétél szakad vala.**
Arany Jánosnak, a költőnek „Toldi”-ban mottó-
ként felhasználta sorait nagyszerűen illusztrálta
Rajkó József falubattyányi gazda 7 éves, fehér-
szőrü tehene. Amint a csikvári sorompóhoz ért,
a jámbor állat, a robogó vonat láttára megvadult,
elszakította kétélét s elvágratott a nagy világba.

Itt említjük meg, hogy ugyanigy járt Sztójka
András dunaföldvári kóbor cigány fél éves pej
csikájával; a pejkő meg a budai sorompónál
hagyta faképnél gazdáját.

— **Csavargó.** Czifra Sándor seregélyesi csa-
vargó azzal a kéressel állított be Magda József-
hez, hogy váltsa apróra 20 koronás bankjegyét.
A szíves gazda teljesítette a kérést, de később
meglepődve vette észre, hogy a neki átadott
bankjegy egyszerű reklámcdula. Az ügyet a
bíróságnak bejelentette.

— **Vásári tolvajok.** Csuti Benjammné ass-
zony (Szabadbattyán) a Paprika Jancsi-féle mutat-
ványok körül járálított asszonyi kíváncsisággal s e
közben nem vette észre azt az idegen kezét,
mely zsebéből kiemelte pompás sárgabőr pénz-
tárcáját 82 korona kísértében.

Ugyanigy járt Tausz János polgári gazd-
uram is, ki szintén a mutatványos bódék körül
forgolódott báméskodva. Az ő zsebet 60 koro-
nával könnyítette meg Tóth József kőmivesegéd.
A tolvaj, mire Tausz észrevette a turpisságot,
meglépett. Azonban a Nádor-utcán sikerült el-
csipni s átszolgáltatni a rendőri kezek közé.
Ekkor már csak 22 korona lapult nála. A tolvaj-
jokat a bíróság vette gondjaiba.

— **Állategészségügy.** Gutamási községben
a sertésvész járványszerűleg fellépett.

— **Megvámolt pince.** Bokros István pincéjé-
ből, dacára a gazda józan, szolid életmódjának,
hihetetlen gyorsasággal fogyott a bor. A gazda
észrevette a tünetet, megfigyelő álláspontra he-
lyezkedett. Sejtelve valóra vált a pincét betörők
vámolgatták meg. Bokros György, Böröczki Józ-
sef, Katona Horváth József és Filotás József
voltak a merész vállalkozók, kiket a csendőrök
feljelentettek.

— **Öngyilkosság.** A Csákvárhoz tartozó
Forna-nusztán egy fiatal eselédasszonyt, Czompó
Istvánnét, gyógyíthatatlan betegsége a halálba
kergette. A szerencsétlen asszony már régóta
szenedett rákhajban, mely az utóbbi időben
annyira erőt vett rajta, hogy mindinkább megér-
lelődött benne az öngyilkosság gondolata. Folyó
hó 17-én, miután kis leánya a 13 éves Zsuzsika,
ki teljes odaadással ápolta beteg anyját, a kony-
hában foglalatoskodott, a nagybeteg asszony fel-
kelt ágyából s az udvaron levő kutba vetette
magát, hol szörnűly halálát lelta. Az öngyilkos-
ságot csak egy óra múlva vették észre. Hosszu
keresés után akadtak holtestése a kuthan. A sze-
rencsétlen asszony halálát őt árvája siratja.

— **Fárho füstös ivadókai** a Széchenyi-utcán
csapott nagy patália után összeverekedtek az utca
mulattatására. A mulatságos hancurozásra a nagy-
dorogi füstösök adták meg az indító okot. Egy
nagydorogi morc, tegnap bujt ki a katonaruhából
s ennek öröme a nagydorogiai valamennyien
belatogattak Fehérvárra. A két banda aztán a
találkán tüstént összekapott. A rendőrök betere-
ték őket a vársházára, hol fejenként 5—5 napi
elzárásra ítélte őket a kapitány.

— **Tolvaj fiú.** Alig haladta meg a 17 évet
Horváth József máris eseménydús multra tekinthet
vissza. Az apátian anyátlan árva teljesen elzülött,
csavargó életet él. Ma egyik bűne miatt a vád-
lottak padjára került. Kis György koldusnak fel-
törte ládáját s belőle 2 koronát elvett. A bíróság
6 hónapi börtönrre sújtotta.

— **Rendőri hír.** Szabó Lajos rovott multu
csavargó botrányos részegsége miatt 2 napi el-
zárást kapott.

Szerkesztői üzenetek.

M—a. Bocses soraim érdekessé válnak. Legyen
szíves vele rendelkezni.

Fiatalság

egy budapesti festék detail
üzletbe azonnal, vagy későbbi
belépésre felvétetik. Az illető
keresztény legyen és a német
nyelvet tökéletesen birja. Jó
fizetés és állandó lakás. Aján-
latok L. R. alatt e lap kiadó-
hivatalába küldendők.